

Viktor Rozov

šťastnou cestu

Studentská veselohra o dvou dílech

Přepis: Karel Vašíček
Režie: František Čech
Výprava: Miroslav Melena
Hudební spolupráce: Petr Mandel

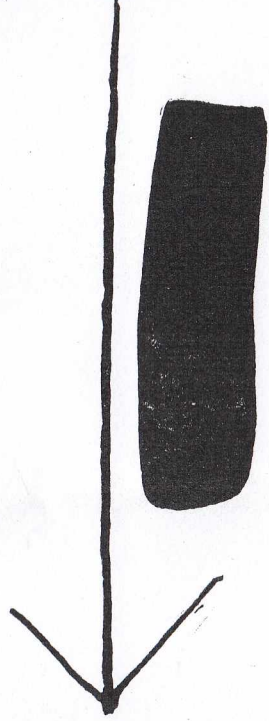
Andrej	Ladislav Mrkvička
Jeho tatínek	Milan Koutný
Jeho maminka	Štěpánka Ranošová
Lexa	Ivan Misař
Galja	Slávka Špánková
Vadim	Jaroslav Těšitel
Afanasij	Jiří Havel
Káča	Jiřina Fukalová

Představení řídí Lida Naarová
Text sleduje Soňa Šimberová

Premiéra v DPB dne 3. února 1967

V. ROZOV

DO
NEŠTATEČNĚ
DOSTATEČNĚ
ŠTATEČNĚ!

Redakce: Karel Vašíček; výtvarník: Miroslav Melena; foto: František Krasl; typografická spolupráce: Lubomír Kus. Vyšlo DPB v březnu 1967. Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, provoz 22, Ostrava 1, Hollarova 14. — Cena 1,50 Kčs. T-11 70858

Viktor ROZOV

(1913 Jaroslavl), ruský dramatik a filmový scenárista. Od r. 1934 studoval v divadelní škole při moskevském Divadle Revoluce, později byl hercem a režisérem. Za války vystupoval ve frontových divadlech. Po osvobození vystudoval GLI, byl spoluúčastníkem zakládání Kazašského státního divadla mládeže, režíroval v Moskvě. V dobovém kontaktu zaujaly jeho nejlepší hry svěžím pohledem do života mladých lidí, do vztahů rodičů a dětí, poezii i humorem. V příbězích ze všedního života hledá závažnou etickou problematiku. Míří proti lehkovážnosti, nepoctivosti a mešťáctví, straní čestnému vztahu k životu a mravní odpovědnosti. Uvedl do dramatiky nového hrdinu, dospívajícího chlapce 50. let. Jeho morální aktivitou a vnitřní čistotou měří ostatní postavy. Rozov užívá komiky charakterů i komiky situací a slovní. Lyrická atmosféra citového a myšlenkového zrání je kontrastně zdůrazněna satirickou nadsázkou. Rozov navazuje na zkušenosti komorního psychologického žánru. Debutoval 1949.

Významné hry:

Šťastnou cestu! (1954)

Když hledáme radost (1957)

Nerovný boj (1960)

Před večeří (1962)

Den svatby (1964)

Podle jeho hry „Večno žijí“ natočil režisér M. Kalatozov slavný film „Jeřábi táhnou“.

(Podle slovníku spisovatelů národů SSSR.)

SVOBODA

Uprostřed ztracených iluzí a zklamání nad poválečným světem zmizel patos svobody; avšak více než kdy jindy se stala nepatetická individuální svoboda vrcholem toho, co uznává (vedle spotřeby a zajištění) mladá generace jako životní obsah. Tato tendence ke svobodě jednotlivce, vzniklá z aktivního a pasivního odporu proti despotismu, živěná odporem proti byrokratickým aparátům, které se chtějí do všeho vměšovat, proti postoji v pozoru a pochodování v sevířených útvarech a proti nekritickému podřizování, je nepřetržitě posilována mechanizací a monotónností práce v zaměstnání. Jestliže mladí lidé ve své většině pociťují práci jenom jako vnější donucení, když tedy je svévole úřadu předstížena ještě nadvládou věcí, mocí mašinérie, která znásilňuje dělníka a zaměstnance, pak je zcela pochopitelné, že individuální svoboda znamená maximum toho, o čem má cenu usilovat a co lze dosáhnout.

Na otázku, jak rozumí pojmů svoboda, odpovídá většina těchto mladých lidí bez váhání: „Že si můžeme dělat nebo nedělat po práci, co je nám po chuti; že můžeme jezdit kam chceme, a zůstat, kde se nám zlíbí; že nám nikdo nestrká nos do soukromého života, a to ani vrchnost, ani nějaká organizace; že si sami rozhodujeme o tom, co podnikáme ve svém volném čase, co děláme v neděli a jak trávíme dovolenou.“ Bvilo by pochvbné a domšlivé, kdybychom podceňovali tuto všednodenní individuální svobodu, tuto nedělní a prázdninovou svobodu; neboť svoboda je nejdříve a především protikladem vnějšího nátlaku, je jeho nepřítomností, vyřazením nebo přemožením. Řekne-li se svoboda“, prvé na co se myslí, je: „Osvobozený od čeho?“ Teprve později se klade otázka: „Svobodný k čemu?“

Jestliže je nezbytně do každé morální úvahy mladých lidí vtahována svoboda, pak to, že se zaměstnávají takovými otázkami, je obratem ke společenským tévům. Jestliže je odpovědnost uznávána jako věno svobody, jestliže je svoboda něčím více než jenom reakcí z donucení, jestliže se mladí lidé ptají na to, k čemu je svoboda, na její obsah, pak tím osobnost uniká své samotě, individualita se rozpomíná na celistvost, na něco, co přesahuje individuální rysy a co zvnějšku na tyto individuální rysy působí. Uvědomění odvozené z malého soukromého života už nadále nevystačí, aby učinilo základní rozhodnutí, byť i jen pro vlastní budoucnost, nebude-li čelit moci klišé šablony a manipulace. Bytí je předpoklad, surovina a výživa uvědomění. Čím bohatší je tedy bytí, které jsme schopni si uvědomovat, tím bohatší, obsažnější a mocnější je naše uvědomění.

(Z knihy Ernsta Fischera „Problémy mladé generace“.)

MÓDNÍ DŮM
OSTRAVICA

PRO KAŽDOU
PŘÍLEŽITOST
VÁS MÓDNĚ
OBLÉKNE

MÓDNÍ DŮM
OSTRAVICA

KOLUMBUS

Na konci města, kolmo nad garáží
se zatřepetal prapor bez erbu.

A bylo jarní jitro,
bílý éroplán.

Nějaká kometa se ještě nebem smýkla,
nějaká hvězda praskla, stříkla,
veliké slunce, zlatá elektrárna,
valilo nad horizont svoje kovy vařící
a tráva začla růst.

V tu chvíli
on
se vydal na cestu.

Měl sotva na tramvaj. A vlastně měl
jenom to jitro, vzduch, tu trávu zelenou
a dvacet let
a svět.

A neposlal ho Bůh
a neposlal ho úřad. Nad záhonem Jiřin
otcové města, hlavy kulaté,
zřítelověli tajnou závistí
a strachem, že ten šílenec
zkompromituje svatost Majestátu,
vždyť nemá rozum,
vždyť je mlád.

V tu chvíli on se vydal na cestu.
A bylo ještě vidět, jak jde zlehka
a bezohledně. Plaňky zporázel,
na poli mladou mrkev podupal,
a bylo ještě vidět, jak ho hlídač
z katastru města
svinským bičem
hnal.

Snad,
snad se najde král
a hodí mu pár zrnek zlata na tu bosou avantýru,
ten výmysl,
tu smrt.
A jestli ne, on poplave
i v sudu, na vratech či na měchýři.
Nemusí to být Santa Maria.
Jen aby vítr foukal z hor —
a obepluje oceán
jak meteor.

A přijdou noci, bude v moři stát
sám v bezvětrí, sám jako prst,
sám s hvězdným prachem, s hrůzou z metafysiky
a s hrůzou, že to někdo zhokynáří,
že za ním půjde stádo oslů
a bude hýkat, trávu žrát
a kapat slzy na hrob Smělce Našeho,
blázna, co neměl rozum
a byl mlád.

A přijde noc a z dálky najednou
zavoní šafrán. A to bude
země.

Na konci města, kolmo nad garáží,
se zatřepetal prapor bez erbu.
Kdejaký farář suchým prstem kývá
v pochybovačném záklonu,
že ameriky nejsou.

V tu chvíli on se vydal na cestu.

JIŘÍ ŠOTOLA

PRO KAŽDOU
PŘÍLEŽITOST
VÁS MÓDNĚ
OBLÉKNE

MÓDNÍ DŮM
OSTRAVICA

Vpravo nahoře: Slávka Spánková, Jaroslav Těšitel, Štěpánka
Ranošová, Ivan Misař, Milan Koutný
Vlevo dole: Režisér František Čech
Vpravo dole: Jiří Havel a 4× Ladislav Mrkvička,
Jiřina Fukalová
Záběry ze zkoušek

2
FANG
X S P
T U Z
E I D H V
A B M
C B F M
O P Q R
X

W 3E1

